

ท้องฟ้าเดียวกัน

นางสาวสุกัญญา วังหอม

หอผู้ป่วยพิเศษ 81 งานการพยาบาลผู้ป่วยใน ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน

“ต้องมีสักวัน ต้องมีสักวัน ท่องคำเดิมฝัน ปลอบใจรอวัน ที่คอยแสนไกล วันที่ทุกอย่าง เปิดทางให้ สมดังใจถึงนาน เพียงใด หัวใจจะคอยจะทน” (เพลง : ต้องมีสักวัน ศิลปิน : ก๊อท จักรพันธ์)

จากเด็กบ้านนา ไกลจากความอบอุ่นที่สัมผัสมาทั้งชีวิต มองไปทางไหนก็มีแต่ความไม่คุ้นเคย คนมากหน้าหลายตา เหลียวไปทางไหนกลายเป็นคนไม่รู้จัก เสียงหวานๆ ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความคิดถึง ความอบอุ่นจากคนทางบ้าน พอบรรเทา ทำให้ฉันหายจากความคิดถึง ความว้าเหว่ ในหัวใจได้บ้าง ความพยายามในการต่อสู้กับความเหงา การให้กำลังใจตัวเอง ภาวนาขอให้มีพลังกาย พลังใจที่เข้มแข็ง ต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ได้ เพราะคำว่า ครอบครัว คือสิ่งที่สำคัญสุด

เพราะการระบาดของ โควิดร้ายที่ไม่มีใครคาดคิด การทำงานในโรงพยาบาลที่ต้องพบปะผู้ป่วยและคนรอบข้าง ทำให้ต้องระมัดระวังตนเองให้มากที่สุด ความกลัว และความกังวลใจ ที่ไม่แน่ใจว่าตนเองจะนำเชื้อร้ายเหล่านี้ไปสู่ครอบครัว สิ่งที่ได้ดีที่สุดในที่พอให้หายความคิดถึงได้บ้าง คือการโทรศัพท์คุยกัน เห็นหน้ากันผ่านจอสีเหลี่ยมเล็กๆ ที่เรียกว่า มือถือ ทุกครั้งหลังจากวางโทรศัพท์ ฉันได้แต่ภาวนา ขออย่าให้มีคนที่บ้านเจ็บป่วยเลย เพราะในสถานการณ์เวลานี้ฉันคงกลับไปทำหน้าที่ที่ควรทำไม่ได้

และแล้วในสิ่งที่ฉันกลัวที่สุดก็มาถึง ชาวร้ายในวันที่ย้ายเข้าโรงพยาบาล อาการหนักจนต้องให้เลือด ความรู้สึกตอนนั้นฉันอยากเก็บเสื้อผ้าเดินทางกลับบ้าน ไปอยู่ข้างๆ ยาย อยากให้กำลังใจปลอบใจแม่ กำมือทั้งสองไว้ให้แน่น เคยคิดว่าหลังเรียนและทำงานในวิชาชีพนี้ คงมีสักวันที่คนในครอบครัวเจ็บป่วย ฉันคงได้มีโอกาสดูแลเขาเหล่านี้บ้าง แต่เมื่อถึงเวลาจริงๆ กลับไม่ใช่แบบนั้น ด้วยทั้งสถานการณ์เลวร้ายจากโรคระบาด ระยะทางที่ไกล บวกกับหน้าที่และความรับผิดชอบ ฉันพยายามดิ้นรนตัวเองกลับมา คอยถามอาการ ทุกครั้งที่มีเวลาว่าง จนกระทั่งข่าวดีก็มาถึง วันที่ย้ายออกจาก โรงพยาบาลด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม มีสีมากขึ้นจากการได้เลือดหลายถุงถึงแม้ว่าร่างกายยังคงอ่อนเพลียก็ตาม ในชีวิตเรื่องราวของความเป็นมนุษย์ หลายคนคงประสบปัญหามากน้อยแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับวิธีการ และ การจัดการปัญหา การมีกำลังใจที่ดีจากเพื่อนร่วมงาน คอยรับฟังปัญหา เคียงข้างเสมอเวลาที่มีความทุกข์ แม้ว่าในวันนี้ ฉันยังไม่พร้อมทำหน้าที่คนในครอบครัวที่ดี แต่เป็นเพราะฉันกำลังทำหน้าที่ช่วยเหลือดูแลคนในครอบครัวของอีกหลายชีวิต ขอขอบคุณเพื่อนร่วมงานที่น่ารัก คอยห่วงใย เอาใจใส่ ทำให้ฉันรู้สึกว่า ไม่ได้อยู่บนโลกใบนี้ อย่างเดียวดายและแบกรับภาระมากมายที่หนักอึ้งบนบ่า

“ฟ้าหลังฝน” มาบ้างฉันยังไม่รู้ว่าฟ้าหลังฝนของฉันเป็นเช่นไร แต่ฉันได้เข้าใจว่าในวันที่ฝนตก มันก็ตกอยู่ใต้ท้องฟ้า วันนี้อาจจะครึ้ม วันหน้าอาจจะฟ้าสดใส แต่ไม่ว่าวันไหนๆ ฉันก็อยู่ภายใต้ท้องฟ้าหนึ่งเดี๋ยวนี ชีวิตนี้อาจจะต้องเจอทั้งเรื่องร้ายและเรื่องดี แต่ไม่ว่าเรื่องไหน มันก็จะผ่านไปเสมอ”